

sættelse af en Bekæmpelse, der vanskelig vil kunne frigøres for et vist Præg af Brutalitet.

Om det paagældende Spørgsmaal har der i det andet høje Ting været ført en indgaaende og til Tider ret lidenskabelig bevæget Debat. Denne Debat har jo nemlig, som af det ærede 5te Medlem for 9de Kreds (Jensen-Grimsbjerg) anført, hentet Næring af de lærdes Uenighed. Raagebekæmperne har paaberaabt sig Professor Boas, som i Tidsskrift for Landbrugets Planteavl underkaster Spørgsmaalet om Raagernes Nytte eller Skade en indgaaende Analyse, og som resumerer sin Opfattelse derhen: Skaden, Raagerne gør, er altsaa det sikre, Nytten usikker, utilstrækkeligt konstateret. I Modsætning dertil fører Raagevennerne Magister Winge i Marken, idet han hælder til den Anskuelse, at Raagerne overvejende er Nyttedyr. Jeg mener nu i øvrigt ikke, at denne de lærdes Uenighed behøver at udelukke Muligheden af, at Lovgivningsmagten kan komme til en korrekt Vurdering af Spørgsmaalet om Raagernes Skade eller Nytte. For mig synes Spørgsmaalet at være overmaade let overskueligt og lige til. Jeg vil paa Forhaand gerne indrømme Raagerne enhver fair Chance. Jeg er derfor paa Forhaand meget villig til at tro, at de foretrækker Larver for Korn eller Planteprodukter, altsaa, at de er instinktivt indstillede til hellere at ville fungere som Nyttedyr end som Skadedyr. Men Larvernes Antal i Jorden er som bekendt begrænset, og Adgangen til disse Larver er paa visse Aarstider vanskeliggjort, blandt andet i Tidsrummet fra kort efter Saaning til Høst, hvor Jorden er sammenfaldet og dækket af en Afgrøde. Hvis saa Raagernes Antal overskrider en vis Grænse, er der simpelthen for faa Larver; de tvinges af Nødvendigheden til at proviantere fra Markafgrøderne, navnlig Korn og Rodfrugter. Vi har i min Egn en Raagekoloni, som i Aar er optraadt ret ødelæggende. Paa min Jord har saaledes denne Koloni fortæret alt Byg paa 2 Tdr. Land; næste Aar fortærer den maaske 4. Der er ikke noget at sige dertil. Der er ikke noget holdbart Argument at anføre mod disse Raagernes Ødelæggelser af Markafgrøder. Der er for faa Larver til dem, og de skal dog leve, medmindre Lovgivningsmagten bliver enig om at nedskrive deres Antal til en passende og rimelig Grænse, og i Overensstemmelse med ærede Medlemmer, som allerede har udtalt sig, mener jeg, at det er betimeligt

at foretage en passende og rimelig Begrænsning af Raagernes Antal. Jeg vedgaar, at mit Indtryk i saa Henseende er blevet bestyrket, efter at jeg i afvigte Sommer paa nærmeste Hold har været Vidne til og Genstand for Raagernes Hjem søgelse af Markafgrøden. Jeg mener altsaa, der maa gøres noget mod Raagerne. Rotteplagen bekæmper vi ved Foranstaltninger til Udryddelse af Rotter; her søger vi Raageplagen bekæmpet ved Foranstaltninger til Bekæmpelse af Raager. Dette Udtryk synes mig netop at ramme det rigtige; det udtrykker, som det skal, at vi her optager en Kamp, der er os paatvunget, og det er en ærlig Sag.

Det er jo et fuldstændigt nyt og uprovet Lovgivningsfelt, vi her bevæger os paa, og denne Omstændighed har vel foranlediget den noget ejendommelige Skæbne, som dette Lovforslag har været Genstand for i det andet høje Ting, hvor det oprindelig privat indbragte Lovforslag blev fuldstændig omkalfatret ved anden Behandling for da atter ved tredje Behandling at undergaa Ændringer paa afgørende Punkter og ved en Afstemning, der gav fra 41 til 43 Stemmer for den ændrede Affattelse, altsaa havde i nogen Maade et tilfældigt Præg. Det oprindelige Lovforslag gik ud paa, at den skadelidte kunde henvende sig til Politiovrigheden, som da havde at foretage det fornødne til Raagernes Bekæmpelse, og Forholdet var da saaledes, at Bekostningen skulde deles mellem Staten og Amtsrepartitionsfonden med Halvdelen til hver. Ved anden Behandling kvitterede man Politiovrigheden og Staten ud fra den Betragtning, at de havde egentlig ikke noget med de paagældende Lovforanstaltninger at gøre, en Betragtning, som jeg for mit Vedkommende ganske kan tiltræde. Det blev da den Kommune, hvor Skaden havde fundet Sted, der skulde gøre Skridt til Raagernes Bekæmpelse, idet det blev Amtet, som i øvrigt fungerede som den overvaagende Øvrighed, og Bekostningen skulde da deles mellem den skadelidte Kommune og Amtsrepartitionsfonden. Men medens man i Folketinget ved anden Behandling satte Politiovrigheden og Staten udenfor, saa lempede man ved tredje Behandling Amtet fuldstændig udenfor, saaledes at det blev en ren kommunal, sognekommunal eller bykommunal, Foranstaltning, ogsaa hvad Bekostningsspørgsmaalet angaar, og denne Ordning tror jeg ikke er heldig, navnlig under Hensyn til, at der derved vil skabes ganske ejendommelige Tilfælde. Naar Forholdet er dette, at